

Uskomuksista, sanoista ja todellisuudesta

SISÄLLYSLUETTELO

Kertaus kirjasta elämäntietous ja todellisuuskäsitys.....	3
Rajallinen rajaton tietoisuus.....	6
Miten todellisuus syntyy ja muuttuu.....	7
Sanojen ja todellisuuden suhde	8
Sanojen merkitys todellisuuden kokemiselle ja näkemiselle	9
Hiljaisuudesta nousee uutta tietoa	11
Näkökulma ratkaisee	13
Todellisuuden tarkoituksenmukaisuus.....	15
Syvä todellisuus	16
Miten syvä todellisuus ilmenee.....	17
Lopulta kaikki sanat ovat vain tarinoita.....	19
Emootiot, tunteet ja ajatukset ovat varoitus- ja viestintäjärjestelmä	22
Miten siis elää tietoisena todellisuudessa.....	24
Uuden ajan ja ihmisyyden tehtävät.....	25

KERTAUS KIRJASTA ELÄMÄNTIETOUS JA TODELLISUUSKÄSITYS

Uskomukset luovat todellisuuden

Mistä muodon maailma saa impulssinsa? Uskomuksista, jotka luovat todellisuuden ja kun nämä uskomukset vaihtuvat, niin muodon maailma muuttuu ja myös kehittyä sisäisten periaatteidensa mukaisesti. Näin esimerkiksi maailmankuvamme ja arvomme muuttuvat, ne ovat uskomuksia eli tulkintoja muodon maailmasta.

Mistä uskomukset syntyvät? Tietoisuuden ja muodon maailman sisäisestä dynamiikasta. Uskomukset ovat muodon maailman tapa etsiä tasapainoa itsensä kanssa, toisin sanoen uskomukset luovat maailmankuvia ja arvoja ja nämä muuttuvat, kun elinympäristömme muuttuu. Tavoitteena on löytää aina tasapaino vallitsevien elinolosuhteiden sisällä. Näin ollen voisi sanoa, että uskomukset syntyvät siitä, kun muodon maailma ei ole sisäisesti tasapainossa itsensä kanssa ja uskomusten avulla pyrkii tätä tasapainoa luomaan. Ja koska elinolosuhteet ovat erilaisia eri puolilla maailma, niin meillä on hyvin erilaisia uskomuksia.

Onko olemassa mitään havaittavaa todellisuutta, johon ei liittyisi uskomusta? Ei ole.

Uskomuksemme luovat ajan, avaruuden, painovoiman, materian, tulkinnan maailmasta, itsestämme, mielestä, minästä, erillisyydestä jne. kaikesta. Ja aina kun näemme jonkin näistä uskomuksistamme vain luoduksi uskomukseksi, joka luo todellisuuttamme, niin tämä osuus todellisuudestamme häviää.

Jos pystyisimme luopumaan kaikista uskomuksistamme, niin jäljelle jäisi vain puhdas tietoisuus, tyhjyys, jossa ei ole yhtään uskomusta

eikä siten todellisuutta jäljellä. Ja näinhän kvanttifysiikka juuri todistaa, havaitsija vaikuttaa havaintoon ja luo havainnon tai kuten sen nyt sanoisin, tietoisuus luo uskomuksen, joka luo todellisuuden.

Kun esimerkiksi aika pysähtyy, niin uskomuksemme aikaan romahtaa ja sen mukana aika pysähtyy ja lakkaa olemasta todellisuutta meille. Tai kun uskomuksemme erilliseen minään häviää, niin tämän erillisen minän vaikutus todellisuuteen häviää. Kaikki on siis uskomuksin luotua ja vain tietoisuus on pysyvää. Toki voi olla, että sekin on vain uskomus, mutta oletetaan että se on todellista.

Biosentrismi ja kvanttifysiikka kuvaavat sitä, kuinka tietoisuus luo kaiken. Uutta tässä on se, että se ei ole itse asiassa havaitsija, vaan tietoisuudessa syntyvä uskomus, joka luo todellisuuden.

Ja koska tietoisuus on yksi ja kaikille meille yhteinen, niin voi olla, että kun joku meistä purkaa eli näkee jonkin uskomuksen osaltaan tyhjäksi, vain uskomukseksi, niin se osaltaan purkaa kollektiivista uskomusta ja todellisuutta. Meillä on oma erillinen osuutemme tietoisuuden kentästä, mutta se ei kuitenkaan ole siitä millään lailla erotettavissa.

Mitä uskomukset ovat ja onko niitä erilaisia?

Uskomukset ovat "tietoisuuden ajatuksia" ja ne ovat uskomuksia oli niistä muodostettu tietoisia ajatuksia vai ei. Ajatusten luomat uskomukset ovat vain tietoisuuden luomien ajatusten ilmiä eikä niillä ole itsenäistä roolia, ilman tietoisuutta ne ovat tyhjiä. Vasta kun uskomukset nähdään tyhjiksi, niin ne häviävät ja niiden mukana niiden luoma todellisuus.

Voidaan kuitenkin sanoa, että on kahdenlaisia uskomuksia. On ajatusten luomia uskomuksia ja todellisuutta luovia ja hävittäviä tietoisuuden luomia uskomuksia eli pintauskomuksia ja

syväuskomuksia. Tietoisuuden uskomukset ovat sellaisia, joita pidämme itsestään selvinä, emmekä osaa edes epäillä niitä ja ajatuksin luodut uskomukset enemmänkin sellaisia mielipiteitä, joihin haluamme uskoa ja olemme niistä tietoisia ajatusten tasolla. Ajatusten luomat uskomukset vaihtuvat, kun vaihtaa niihin liittyviä ajatuksia, mutta tietoisuuden uskomukset vain, kun ne nähdään tyhjiksi eikä tähän näkemiseen liity ajatuksia lainkaan.

Ajatusten luomat uskomukset muuttavat vallitsevaa todellisuutta, mutta tietoisuuden uskomukset luovat ja hävittävät todellisuutta.

Todellisuuskäsitys ja maailmankuvat

Kun todellisuutta hävittävä tietoisuuden luoma uskomus tulee tyhjäksi, niin silloin todellisuuskäsityksemme muuttuu. Kun todellisuuden tulkintaa muuttava ajatuksen luoma uskomus vaihtuu toiseen, niin silloin maailmankuvamme ja arvomme muuttuvat. Uusi todellisuuskäsitys sisältää vähemmän todellisuutta, kun taas uusi maailmankuva sisältää enemmän todellisuuden tulkintaa, on laajempi kuva luodusta todellisuudesta.

Lopulta maailman tulkintamme laajenee kattamaan koko luodun todellisuuden, mutta samanaikaisesti ymmärrämme, että se on vain uskomuksin luotu todellisuus, kun ymmärrämme kaiken olevan vain tietoisuutta eli tietoisuudessa ilmenevää olevaisuutta.

Kvanttifysiikan mukaan havaitsija muuttaa aaltomuotoisen alkeishiukkasen partikkeliksi huomioimalla sitä. Tietoisuus muuttaa tietoisuuden kentässä olevan potentiaalin todellisuudeksi luomalla uskomuksen, joka vastaa siis tuota huomiota. Kun kiinnitämme huomion uskomuksen kohteena olevaan asiaan, niin siitä tulee todellisuutta.

Kertaus päättyy!

RAJALLINEN RAJATON TIETOISUUS

Rupert Spira kuvaa, että rajattoman tietoisuuden tulee ottaa rajallisen, paikallisen tietoisuuden "muoto", jota hän kutsuu mieleksi sen laajimmassa muodossaan eli sisältäen kaikki aistimukset, emootiot, tunteet, ajatukset, voidakseen olla tietoinen maailmasta. Tältä hän se tietoenkin tuntuu, kun olemme tietoisia jostakin, mutta tämä näyttää olevan ristiriidassa sen kanssa, että tietoisuus jo on tietoinen oman luonteensa mukaisesti sellaisenaan kaikesta. Onko se?

Kun tietoisuus ottaa paikallisen "muodon eli mielen roolin", niin silloin on paljon eri paikallisia tietoisuuksia ja näitä hän kuvaa pyörteiksi virrassa ja kun kehomieli kuolee, niin tämä pyörre katoaa, mutta itse virrassa ei tapahdu mitään, kaikki vesi on edelleen virrassa. Mutta vesi eli tietoisuus voi ottaa uuden muodon ja tätä hän vertaa jälleensyntymiseen uutena paikallisena pyörteenä.

Itse näen, että koska kaikki muoto / todellisuus on uskomusten avulla luotua, niin paikallinen, rajattu mieli on vielä uskomuksen varassa eli pyörrekin on vielä uskomus. Mutta jos poistamme kaikki uskomukset, niin jäljellä on vain tietoisuus, joka on yksi ja sama kaikille.

Eli ei tuossa mitään ristiriitaa ole. Pyörrettä virrassa vastaa tarkkailevan tietoisuuden vaihe, joka on välivaihe ennen tarkkailijan häviämistä ja tietoisuuden ja todellisuuden tuloa yhdeksi ja kokonaiseksi olevaisuudeksi.

Toisaalta paikallisuus on myös uskomus kuten koko aika-avaruus. Monesti on vaikeaa, kun puhutaan tietystä tietoisuuden ilmentymisen vaiheesta ja käytetään siihen vaiheeseen vielä liittyviä vertauskuvia, jotka eivät sitten myöhemmin enää olekaan todellisuutta. Mutta jos kaikki on uskomusten avulla luotua, niin peli

on selvä, kaikki todellisuus on luotua ja siinä mielessä tasavertaista. Ei ole totuutta missään eikä mikään todellisuus ole toistaan kummempaa, erilaista ilmentymää vain.

Miten todellisuus syntyy ja muuttuu

Tietoisuuden kiinnittyessä "johonkin", tämä "johonkin" luo siitä siis uskomuksen, että se on jotakin todellista, ja näin uskomus syntyy tuosta huomiosta ja sitten tämä uskomus luo muodon, jonka näemme todellisuutena.

Jos tietoisuus ei kohdistu mihinkään, niin silloin ei ole uskomuksia eikä todellisuutta, vain tietoisuus. Syvässä unessa on vain tietoisuus, mutta ei mitään muuta. Me emme voi tätä tietoisuutta suoraan tiedostaa, koska me olemme tuo subjektiton subjekti itse ja ei ole mitään mihin tietoisuus kohdistuisi. Silti tietoisuus on aina. Me olemme aina tietoisia, vaikka emme sitä tiedostaisikaan.

Kun kaikki muodot ja niistä syntyvä todellisuus on uskomuksista syntynyttä ja näennäistä, niin kaikki opit ja näkemykset, jotka puhuvat siitä, että voimme saavuttaa jonkin lopullisen olotilan, totuuden tai vastaavan, ovat vain jonkin uskomuskombinaation tai -tason saavuttamista, joka tosin on alemmalla uskomustasolla kuin vallitseva, jossa etsijä on. Kaikki nämä opit ja näkemykset ovat siis uskomuksia, jotka sisältävät oman todellisuutensa.

Ja kun näemme tämän näin, niin silloin vallitsevia muotoja purkavien pintauskomusten vaihtamisessa uusiin uusiin muotoja luoviin uskomuksiin, on kysymys siitä, että sopeutamme oman todellisuutemme vallitsevaan uskomusmaailmaan siten, että olemme sen kanssa tasapainossa. Tasapainon saavuttaminen on tämän prosessin tehtävä.

Todellisuutta purkavien syväuskomusten tyhjäksi näkemisessä on kysymys siitä, että jos pintauskomusten vaihtaminen ei enää onnistu eikä johda tasapainoon vallitsevan uskomusmaailman kanssa, niin silloin meidän on löydettävä uusi todellisuuskäsitys, joka mahdollistaa puolestaan pintauskomusten vaihtamisen paremmin vallitsevaan maailmaan sopiviksi.

Mutta koska nämä molemmat todellisuutta luovat, todellisuuden tulkintaa laajentavat ja todellisuutta purkavat, uskomukset ovat vain uskomuksia ja voidaan nähdä lopulta kaikki tyhjiksi, niin voidaan saavuttaa tila, jossa ei ole enää uskoa uskomuksiin, mutta niistä voidaan kuitenkin valita ne, jotka parhaiten luovat sellaisen todellisuuden, jossa on hyvä elää muiden kollektiivisesti luoman uskomusmaailman kanssa. Elämme maailmassa, mutta emme maailmasta kuten sanonta kuuluu.

Eli jos haluaa päästä eroon ainaisesta tasapainon etsimisestä, niin kannattaa katsoa kaikki uskomukset loppuun asti tyhjiksi, niin silloin pystyy olemaan aina tasapainossa sen todellisuuden kanssa, mikä milloinkin kollektiivisesti on luotu. Vaikka kaikki todellisuus onkin vain näennäistä ja uskomuksin luotua, niin siinä joudumme kuitenkin elämään keho-mieli-tietoisuus entiteettimme kanssa.

SANOJEN JA TODELLISUUDEN SUHDE

On kahdenlaisia sanoja samasta tapahtumasta, toiset selittävät "ajatusta, pintatodellisuutta" ja toiset kuvaavat "tietoa, syvätodellisuutta, tyhjää". Selittää – kuvata, katsoa – nähdä, kuunnella – kuulla, tiedostaa – tietää, omaksua - oivaltaa jne.

Eli sanat ja ajatukset voidaan jakaa kahteen eri "leiriin" tarkoituksensa mukaisesti. Selittää sitä mitä on jo ja kuvata sitä mistä

"se mitä on" nousee. On tyhjiä ajatuksia ja ajatuksia tyhjästä. Tässä luodun ja luovan todellisuuden ero on selkeä.

Muisti on ajatuksia vain, muisti on toistettu ajatus.

Moni arastaa sitä, että muodon maailma menettäisi jotenkin arvoaan ja merkitystään, kun tietoisuudesta tulee itseyytemme olemus. Itse näen, että muodon maailma on tyhjän täydellistymä ja siksi arvokas. Pelkästään tyhjä on tyhjää ja pelkästään täysi on täyttä, mutta yhdessä ne ovat kaikki.

Sanojen merkitys todellisuuden kokemiselle ja näkemiselle

Mikä on sanojen ja ajatusten rooli todellisuudessa? Tarvitaanko niitä johonkin vai ovatko ne turhia muuten kuin vuorovaikutuksen välineenä? Tai tarvitseeko meidän ymmärtää myös sanojen ja ajatusten tasolla todellisuutta, vaikka sanat eivät todellisuutta pystykään näyttämään, vain osoittamaan sitä kohti?

Koska todellisuus on aina kokonainen ja yksi ja kattaa kaiken, niin silloin se kattaa myös ajatukset ja tunteet ja aistimukset, kaiken. Ja jotta voisimme kokea todellisuuden yhtenä ja kokonaisena, niin meidän tulee myös saada sanat todellisuudelle ja sen eri "syvätunteille" ja muille vastaaville. Eli myös ajatusten tulee tulla osaksi todellisuuden kokemista. Mutta järjestys on olennainen, ensin on nähtävä todellisuus ja sitten saatava sille ja sen "syvätunteille" ja muille myös kuvaukset, jotta "mielikin" olisi tyytyväinen.

Ja kun näin otamme myös sanat ja ajatukset mukaan todellisuuteen, niin silloin emme jää vain "tyhjyyteen", vaan siitä tulee täyteyttä ja

näin ollen voimme elää myös tätä normaalia ihmisen elämää. Tällöin sanonta "vain todeksi eletty tietoisuus on todellisuutta" tulee yhdeksi kaiken kanssa.

Toisaalta sanat ovat keskustelukumppani, jonka avulla voi käydä dialogia itsensä ja toisten kanssa ja sanat ovat peili, joka tuo esille sen minkä on tarve tulla selviteteksi tai mikä on tullut selviteteksi. Sanat tuovat kysymyksen ja vastauksen näkyville, jotta niistä tulee objekteja, jolloin voimme ne tiedostaa tietoisien mieleemme avulla. Ilman tätä tiedostamista emme pääse eteenpäin, koska silloin ei todellisuus ole saanut muotoa, joka on osa todellisuuden kenttää. Tällöin ilmentämätön ja ilmennetty tulevat yhteen ja luovat yhden todellisuuden, joka kattaa kaiken.

Sanat toimivat siis ennen ja jälkeen todellisuuden oivaltamisen työkaluna todellisuuden tiedostamisessa ja muodon luomisessa, jotta todellisuus olisi yksi. Sanat itsessään eivät tee mitään, vaan tietoisuus meissä käyttää niitä tulkkina avatessaan todellisuutta ja kättilönä luodessaan muotoa tälle todellisuudelle.

Näin ollen sanoilla ja ajatuksilla on tärkeä tehtävä todellisuuden ja tietoisuutemme työkaluna, aivan kuten kaikilla aisteillamme ja tunteillamme. Ne ovat muodon antamista ilmentymättömälle todellisuudelle sen ilmentyessä muodon maailmana. Ajatukset, tunteet, emootiot, aistimukset, intuitio mahdollistavat vuoropuhelun ilmentymättömän ja ilmentyneen välillä, jotta ne voisivat tulla yhteen, olla yksi ja kokonainen olevaisuus. Ne ovat toki aina yhtä olevaisuutta, mutta tietoisuus tästä todellisuudesta tulee yhdeksi sen kanssa. Mitään erillistä toimijaa ei tässä ole, vaan tämä on

olevaisuuden ilmentymistä, elämän virtaa, jota me myös olemme sen ilmentymänä, muotona.

Sanojen tehtävä on toimiminen todellisuuden tulkkina ja kättilönä.

Koska ei ole erillisyyttä, muuten kuin ajatuksena, niin eivät sanatkaan luo mitään erillisyyttä, ne vain kuvaavat aina sitä mikä on tiedostettu tai ei ole vielä tiedostettu.

Ja vaikka me pohjimmiltaan olemme tuo ilmentymätön, niin ilman ilmentynyttä, emme olisi kokonaisia emmekä myöskään tietäisi sitä, koska puhdas olevaisuus tai tietoisuus ei näe itseään, koska on vielä ilmentymätön.

Hiljaisuudesta nousee uutta tietoa

Ehkä suurin hämäävä asia on se, että todellisuudessa sanoilla ja puheilla on vähän merkitystä ihmisten käyttäytymisen muutokseen. Vain sellaiset sanat ja puheet vaikuttavat, jotka tukevat jo olemassa olevaa tietoa, jolloin mitään muutosta ei tarvita, ja jos kuulijalla ei ole varsinaista sisäistettyä, omakohtaista tietoa (josta on tietoinen) asiasta, niin sanat ja puheet jäävät vain sanahelinäksi. Ja tässä puheiden ja sanojen vaikutusten illuusiossa olemme.

Vain hiljaisuudesta nousee uutta tietoa, joka vaikuttaa myös käyttäytymiseen. Uusi tieto voi olla uusia arvoja, maailmankuvia, jopa todellisuuskäsitys tai ajan häviäminen jne. Ja vain hiljentymisen siten, että on täysin avoin sille mitä on, niin tätä uutta tietoa voi ilmentyä, joka sitten muuttaa käsitystä todellisuudesta, elämästä, maailmasta ja sopeuttaa siten käyttäytymistä näiden uusien näkemysten mukaisesti.

Jotta pystyisimme muuttamaan toistemme käyttäytymistä, niin meidän pitäisi saada heidät pysähtymään ja olemaan avoin sille mitä on, jolloin elämä itse hoitaa sitten uutta tietoa tietoisuuteen ja muuttaa käyttäytymistä.

Sanat ovat niin helppo ja tuttu tapa kommunikoida, että olemme täysin sanojen lumoissa, vaikka tietäisimme niiden olevan vain tyhjää ajatusvirtaa, jos niiden takana ei ole puhujalla ja kuulijalla todellista tietoa. Ja silloinkin ne vain vahvistavat sitä mitä jo tiedämme. Sanojen vallankumousta nyt tarvitaan, vapautumista tästä uskotellusta sanojen mahdista.

Ja jos ajattelee esim. somea, niin se vahvistaa olemassa olevia näkemyksiä ja luo vastakkainasettelua näiden vahvistuneiden näkemysten välillä. Ja jos tätä vastakkainasettelua ei tavoittele, niin vastassa on vain hiljaisuus.

Voisi jopa sanoa, että niitä sanoja ja puheita, joista meillä ei ole jo tietoa, emme edes näe. Ne eivät kiinnitä huomiotamme ja menevät siksi ohitsemme huomaamatta. Ja ne, joista meillä on jo tietoa, saavat huomiomme ja ne me näemme, mutta silloin ei mitään uutta synny - olemme vain tyytyväisiä, kun ovat itsemme kanssa samaa mieltä.

Ajatusten ja uskomusten maailmassa elävälle sanat ja ajatukset ovat kaikki kaikessa, koska ne ovat se todellisuus missä elävät, mutta todellisuudessa elävälle ne näyttävät eri lailla. Niillä pyritään kuvaamaan todellisuutta. Joskus uskomusmaailmassa elävän mielipide osuu yhteen todellisuuden kanssa, mutta se on sattumaa, eikä perustu todellisuuden tunnistamiseen, vaikka siltä se näyttääkin todellisuudesta käsin.

Näkökulma ratkaisee

Kaikki uskomukset ja ajatukset ovat totta vain ao. näkökulmasta katsoen ja ei totta jostakin toisesta näkökulmasta katsoen. Vain tieto on aina totta, koska se ei ole vielä ilmentynyt eikä täten luonut omaa näkökulmaansa, uskomustaan. Vain hiljaisuus on pysyvästi totta. Tämän vuoksi keskustelu on turhaa muuten kuin viihdykkeenä. Jos näkökulma on sama, niin tieto on sama eikä luo näin mitään uutta. Jos näkökulmat ovat eri, niin tieto on eri, eikä mitään uutta voi syntyä, koska näkökulma estää. Siksi hiljaisuus luo vain uutta, koska ei ole näkökulmaa.

Voiko sanojen avulla luoda jotakin uutta. Ei voi, mutta niiden avulla voi saada sanat sille minkä jo tietää, mutta jolle ei ole vielä sanallista ilmausta. Sanallista ilmaisu tarvitsemme vuorovaikutukseen ja itsemme peilaamiseen, mutta tämäkin on turhaa, jos pyrimme vaikuttamaan toisen tietoon, ilmennyttämään sitä toiselle, koska se ei ole mahdollista kuten aiemmin kuvasin, emmekä me itsekään siitä hyödy muuten kuin viihdykkeenä, koska itse asian jo tiedämme, kun siitä pystymme jotakin sanomaan. Johtopäätös: kaikki sanailu on vain leikkiä ja viihdettä.

Eikö tämä tarkoita sitä, että kaikki oppiminen tapahtuisi esim. ryhmässä seuraavasti: jokainen kertoo omat näkemyksensä ja "sanansa", sitten vetäydytään hiljaisuuteen kukin tahollaan, annetaan näkemysten ja sanojen uppoutua hiljaisuudessa ja sitten annetaan ilmentyä mitä ilmentyy. Sitten kootaan taas ryhmä kokoon ja kukin kertoo mitä ilmeni.

Eli varsinaista yhdessä oppimista ei ole, vaan hiljaisuudesta nousee uusi tieto. Tietenkin sitten, kun kaikki osalliset elävät jo hiljaisuudessa

ja ovat "yhtä", niin silloin uutta tietoa voi nousta suoraan "yhdessä yhtenä" ollessa, mikä tietenkin olisi kaikista tehokkainta.

"Yhdessä yhtenä" on puhdas tiloista ja tasoista, jolloin tieto ilmenee suoraan ja ilmenetetään sanoiksi, jos tarpeen. Sanoja ei varsinaisesti tarvita, koska tietoisuus on yksi ja sama, mutta jos halutaan sanoilla, niin sitten. Yhdessä yhtenä on siis monen hiljaisuus, joka on yksi.

Voisiko siis sanoa, että kohtaaminen hiljaisuudessa tietyn teeman ympärillä, on tapa saada tieto nousemaan ajatusten tasolle mikä on sitten sanojen tasolla uutta? Kyllä.

Nyt korostetaan paljon ajatuksia, faktoja, tutkimustuloksia, sanoja ja puheita, kun pitäisi korostaa hiljaisuutta ja sitä että ollaan avoimia uudelle nousevalle tiedolle. Nyt tarvitaan uutta tietoa.

Nyt kollektiivinen tieto on perässä siitä, mitä aika vaatii nyt. Mutta jos eläisimme siinä mitä on, niin sanoja ei paljon tarvittaisi, koska silloin kukin näkee miten asiat ovat ilman sanojakin. Siinä mitä on ja tapahtuu = liikkeessä paikallaan = elämää hiljaisuudessa.

Olennaista on ymmärtää sanojen luonne ja tiedon luonne. Sanojen avulla voi välittää toiselle pohdittavaa hiljaisuudessa, mutta ilman hiljaisuutta ja tietoa sanat ovat tyhjiä.

Aivan kuten koko todellisuus on uskomuksista tehty, niin kun ymmärtää tiedon, josta uskomus on syntynyt ja siten todellisuus, niin ymmärtää todellisuutta. Kaiken ydin on se, että jos hiljenee hiljaisuudelle ja näkee miten tieto sieltä nousee ja luo uskomuksia ja ajatuksia ja sanoja, niin silloin ei huku sanoihin, uskomuksiin, todellisuuteen, vaan tietää mistä ne ovat syntyneet.

Suurin osa nondual- tai muun ns. itsensä etsimisen -puheen kuulijoista odottaa kuulevansa jonkin "salaisuuden" tai jotakin, joka pelastaisi heidät pois omasta "kärsimyksestään", mitä se sitten milloinkin on. Ja näin se on aina sanojen kanssa. Ne eivät pysty mitenkään kertomaan sitä mitä on, vain siitä mitä ei ole ja kuvaamaan jotakin objektina, jolloin se luo aina kuvan "jostakin" saavutettavasta. Sanoja pitäisi vain kuulla eikä kuunnella.

Kun sanoista ja puheista ei varsinaisesti voi oppia uutta, muuten kuin sanoittamista sille minkä jo tietää, niin pitäisi vain nauttia ja viihtyä näiden sanojen parissa eikä yrittää edes ymmärtää. Vain kuulla ne sellaisessa hölmistyneessä, hämmentyneessä ja avoimuuden olotilassa, "en ymmärrä mitään, mutta hyvältä kuulostaa" -tilassa.

Ja näin pitäisi myös koko elämää elää, olla yhtä sen kanssa mitä on, vaikka ei aina tuntuisi hyvältä tai ei tietäisi miksi niin on kuin on. Nauttia siitä, että ei tarvitsekaan tietää, se todellinen tieto on jo siinä mitä on.

Todellisuuden tarkoituksenmukaisuus

Lopulta todellisuus, se mitä pidetään todellisena ja totena, on sopimuskysymys. Mikä tahansa näkökulma, siihen liittyvä tieto ja siitä johdettu ajatus, näkemys, voidaan sopia "totuudeksi" tai "ei-totuudeksi". Kyse on siis tarkoituksenmukaisuudesta. Ja näin kun nondual- ja muuta "matkapuhetta" tarkastelee, niin kaikki on totta tai mikään ei ole totta, se on sopimuksesta kiinni.

Hiljaisuus näyttää, että näin asia on, ja silloin voi elää siinä todellisuudessa mikä milloinkin on. Ja vaikka todellisuuden näkeminen laajenee tietoisuuden laajetessa, niin vain hiljaisuus on

lopulta totta, koska siinä ei ole ajatuksin luotua todellisuutta. Mikä tahansa todellisuus mahdollistaa hyvän elämän, kunhan sitä vain elää siinä mitä on, ja se on sopusoinnussa vallitsevan "ajatusmaailman" kanssa. Eli se kuinka hyvin ajatus on sopusoinnussa vallitsevan ajatusmaailman kanssa, on ratkaisevaa eli tarkoituksenmukaista.

Hiljaisuudesta käsin ja hiljaisuudessa voimme valita tavan, jolla sopeudumme tarkoituksenmukaisesti suhteelliseen elämään, tai sitten pysymme tästä suhteellisesta "ajatusmaailmasta" vain sivussa. Ei ole siis mitään yhtä "hyvää elämää", tai tapaa elää, vaan aina se on tarkoituksenmukaisuudesta ja sopeutumisesta kiinni.

Aikamme haasteen voisi kuvata niin, että nyt tarvittaisiin vähintään "uutta aikaa" eli elämäkeskeistä todellisuutta, mutta kaikki muut maailmankuvat, jotka ovat vielä "itsekkäitä", pyrkivät muuttamaan maailmaa oman todellisuutensa mukaiseksi. Tämä tilanne muuttuu vain ajan mittaan, kun muut maailmankuvat ja ihmiset pääsevät eteenpäin. Tässä suhteessa optimismi ihmislajin selviytymiselle on aika pieni.

SYVÄ TODELLISUUS

On ainakin kolme perustapaa puhutella ihmistä: järjen kautta, tunteiden kautta ja sitten siten, että puhuttelee ihmisen sisintä tavalla, jota hän ei pysty itse edes ymmärtämään järjen eikä tunteiden kautta. Tätä voisi kutsua piilotajuisena syvätunteisiin vetoavana tapana. Uuden ajan tekstit puhuttelevat ehkä eniten syvätunteiden kautta piilotajuisesti ja sen takia niihin ei tule lähes mitään reaktiota ainakaan julkisesti. Ei osata pukea sanoiksi sitä mitä syvätunnetaan.

En näe tunteiden tai järjen vastaavan siihen kaipaukseen, vaan sen "tuntemattoman" joka herättää jotakin syvällä sisällä. Tunteet, järki, toivo, usko, lohtu yms. ovat nykyisen todellisuuden ja mielen temmellyskenttää, uusi todellisuus syntyy mielen takana ja syvemmällä "piilotajuisesti". Tietenkään emme voi tietää mikä vaikuttaa mihinkin, mutta varsinkin nyt kun puhumme uudesta todellisuuskäsityksestä ja ihmisyydestä, niin muutos tapahtuu jossain muualla kuin mielen tasolla.

Me olemme nyt vaihtamassa elämän käyttöjärjestelmää kokonaisuudessaan, tai kyllähän se on aina ollut toiminnassa, mutta emme vain ole sitä ymmärtäneet ja luottaneet siihen. Tarkoitan, että sillä hetkellä, kun jokin liikahtaa sisällämme, niin tulee hiljaisuus, hämmennys, mieli hiljenee. Silloin jokin muuttuu.

Mutta miten tämä tehdään, onkin sitten jo vaikeampi juttu. Näen niin, että järki ja tunteet vaikuttavat merkittävästi siihen miten toimimme "samassa tilassa", mutta jos "tilaa" pitää muuttaa, niin niistä ei ole hyötyä ja ovat enemmänkin este muutokselle, koska silloin ei avauduta sille "tuntemattomalle" ja vain käsitellään sitä tunteiden ja järjen avulla.

Miten syvä todellisuus ilmenee

"Syvä todellisuus" on kaiken "ykseyden ja yhteisyyden kokemisen" perustana ja se ilmenee esim.

- Syvä aika = evolutiivinen aikakäsitys, jossa aika laajenee kattamaan kaiken, jolloin aika häviää
- Syvä oleminen = meditaatio = huomioton huomio sille mitä on
- Syvä tekeminen = olla yhtä tekemisen kanssa

- Syvä puhuminen = puhe, jota ei ole ensiksi ajateltu, vaan se syntyy suoraan
- Syvä ajattelu = mietiskely, jossa jokin idea tai asia etsii ilmentymismuotoaan autonomisesti
- Syvä kuuntelu = tietoinen kuuntelu ja kuuleminen
- Syvä tunteminen = läsnäolo elämälle ja sen tunteminen ilman mielen luomia tunteita
- Syvä näkeminen = olla tietoinen siitä mitä on ilman, että tätä näkemistä kohdennetaan mihinkään erityisesti
- Syvä kokeminen = olla yhtä aistien luoman kokemuksen kanssa, uppoutua siihen
- Syvä tietäminen = intuitiivista tietämistä ilman, että tietää miksi tietää
- Syvä läsnäolo = aktiivinen ajaton läsnäolo siinä mitä on - välitila olemisen ja tekemisen välissä

Näitä kaikkia voi kokea hetkellisinä kokemuksina ja myös pysyvinä olemisen tiloina myöhemmin, kun olemme edenneet tietoisuuden kehityksessämme vielä ”uutta aikaakin” pidemmälle.

Vaistot toimivat myös suorassa todellisuudessa, vaikka emme sitä ehdikään itse huomata. Monesti olen väistänyt toista autoa ennen kuin ehtii itse edes silmänsä räpäyttää. Vaistot toimivat suorassa todellisuudessa, ei mielen nauhoitetussa todellisuudessa.

Syvä todellisuus on kuin vaistot, mutta tapahtuu siten, että olemme siitä tietoisia.

On siis kaksi todellisuuden kerrosta

- 1) kehomielen luoma eli vaistot, emootiot, tunteet, ajatukset ja

2) tietoisuuden luoma eli intuitio, syvä todellisuus ja sen eri ilmentymät.

Kehomielen tasolla oleminen toteutuu itsenä/egona ja tekeminen tavoitteellisena suorittamisena, kun tietoisuuden tasolla oleminen on elämää siinä mitä on ja tekeminen osallisuutta elämänvirtaan.

LOPULTA KAIKKI SANAT OVAT VAIN TARINOITA

Vain itseoppinut on oppinut, muut ovat opetettuja. Vain omakohtaisesti kohdattu ja sisäistetty tieto on todellista tietoa, muu tietous on vain tarinaa ja tulkintaa, johon uskomme mielemme tasolla, ne ovat uskomuksia, eivät tosi tietoa. Ja tämä sisäistetty tietokin paljastuu lopulta aina puutteelliseksi ja vajavaiseksi tiedoksi, sillä absoluuttista tietoutta eli ymmärrystä olevaisuuden todellisesta luonteesta ei voi sanoin ”pukea” tiedoksi, jonka voisimme mielemme avulla todeksi tunnistaa. Me olemme olevaisuuden todellinen olemus, me olemme tietoisuus ja kaiken tiedon lähde ja tämän me voimme vain ”tietää” ilman, että siihen liittyy mitään tietoa. Ainoa asia mistä voimme olla varma on se, että me olemme olemassa, että minä olen.

Sanojen, puheen ja opetuksen merkitys on siinä, että ne tuovat esille tarinoita ja asioita, jotka ovat vielä läpi näkemättä ja kohtaamatta omassa kokemuksessamme ja tietoisuudessamme. Niiden avulla voimme myös nähdä missä vaiheessa oma kokemuksemme eri asioista on. Sanoja, puhetta ja opetusta ymmärtää vasta kun asian jo tietää eli on sen omassa tietoisuudessaan kohdannut ja käynyt läpi. Oppiminen tapahtuu siis aina omassa kokemuksessa, ei varsinaisen opetuksen avulla, mutta opetuksen avulla pystymme näkemään mitä

emme vielä tiedä. Todellinen työ on aina tehtävä itse. Lopulta kaikki sanoin, puhein ja opetuksin esille tuotava osoittautuu vain tarinaksi siitä mitä emme vielä ole nähnyt ”tyhjäksi”.

Kaikki ulkoa käsin opittu on vain suhteellista pintatietoa, jolla ei ole muuta tarkoitusta kuin kuvata suhteellista muodon maailmaa ja sen eri variaatioita. Mutta jos haluamme tietää mikä on totta, tulee meidän oppia kaikki sisältä käsin eli kohtaamalla asiat omakohtaisesti suoraan ja loppuun asti kunnes näemme minkä osan muodon maailman tarinaa se kertoo. Todesta eivät mitkään sanat, puheet tai opetukset pysty kertomaan mitään muuta kuin ehkä antamaan pieniä vihjeitä siitä mistä siinä on kysymys.

Kaikki mitä todellisuuden syvimmästä olemuksesta eli tietoisuudesta ja todellisuudesta ja sen saavuttamisesta ja oivaltamisesta sanomme, on vain tarinaa, joka vie meitä aina kauemmaksi siitä mitä sanojen ja puheemme avulla yritämme kuvata ja kertoa, siitä mitä yritämme oivaltaa, minkä yritämme tulla itseksemme. Mitä enemmän ja hienompia sanoja, mitä enemmän ajatuksia ja tunteita ne herättävät, sitä enemmän ne synnyttävät esteitä todellisuuden syvimmän olemuksen oivaltamisellemme. Todellisuuden syvin olemus paljastuu hiljaisuudessa silloin kun sanat ovat vaienneet, mieleemme on hiljaa ja vain tietoisuus on läsnä.

Toisaalta usein on niin, että meidän on saatava nämä tarinat itsestämme ulos, jotta voimme niistä luopua. Tietoisuutemme on tultava tietoiseksi näistä tarinoista ja nähtävä ne vain tarinoiksi. Sanat ja puhe toimivat poisoppimisen ja tyhjäksi näkemisen välineinä, joten ne eivät ole turhia, mutta emme saa harhautua luulemaan niiden itsessään paljastavan meille todellisuuden salaisuutta. Todellisuuden

salaisuus on aina sanojen, puheen, ajatusten ja tunteiden takana ja vain hiljaisuus voi sen meille paljastaa.

”Ne, jotka tietävät, eivät puhu, ne, jotka puhuvat, eivät tiedä.” Miksi tämä Zeniläinen totuus pitää paikkansa? Sanat, ja puhe niiden saattamiseksi muiden kuultavaksi, on tietoisuuden tapa tulla tietoiseksi itsestään, peilata itseään ja nähdä itsensä sanojen ja puheen kautta. Puhe on osa ”valaistumisprosessia”, jossa olevaisuuden totuutta paljastetaan eli asiat, joita sanat kuvaavat tulevat ymmärretyksi täydellisesti. Mutta sanat ja puhe eivät voi koskaan kuitenkaan paljastaa, ilmaista koko totuutta, paljastaa sitä mitä ne yrittävät kuvata, vaan vain sen mikä on vielä puhujalla täysin oivaltamatta, mikä ei ole tullut vielä täysin paljastetuksi. Puheella kuvataan sitä mikä ei ole vielä tullut täysin oivalletuksi. Siksi vanha kansansanonta ”siitä puhe mistä puute” pitää paikkansa.

Kun kaikki on paljastettu ja oivallettu, niin sanat ja puhe lakkaavat. Sitä mikä on tullut täydellisesti paljastetuksi eli on tullut täydellisesti tietoiseksi itsestään, ei ole enää olemassa muuten kuin puhtaana tietoisuutena. Näin siksi, että lopulta kaikki käsitteet, ideat ja sanat ovat vain todellisuuden päällä olevaa heijastusta, ne ovat olemassa vain muodon maailmassa, eivät todellisuudessa. Ja silloin kun pyrimme kuvaamaan todellisuutta, nämä kaikki nähdään lopulta tyhjiksi. Se mikä on tullut täydellisesti paljastetuksi, häviää muodon maailmasta, tulee tyhjäksi, eikä sitä mikä ei ole enää muodon maailmassa, voida muodon maailman suhteellisin käsittein, sanoin ja puhein kuvata. Siksi puhe lakkaa. Jälleen kerran sanonta pitää paikkansa ”tyhjästä on paha nyhjäistä.”

Vastaavasti kuin puhe, jonka sanoma on tullut oivallettua, lakkaa, niin myös tekeminen, joka on täysin ”opittu”, muuttuu ei-tekemiseksi eli häviää muodon maailman todellisuudesta ja siitä tulee todellisuuden toimintaa. Kun puhe lakkaa, asia tiedetään ilman tietoisien mielen tietämistä ja kun tekeminen muuttuu ei-tekemiseksi, niin se tapahtuu ilman tietoisien mielen ohjausta.

Sanat ja niitä ilmaiseva puhe ovat suhteellista todellisuutta ja pystyvät siksi paljastamaan vain sen mikä on vielä kirjoittajalta tai puhujalta täysin oivaltamatta, paljastamaan vain suhteellisen, vajavaisen totuuden asiasta. Sanat eivät pysty tavoittamaan todellisuutta, joka on sanojen takana. Vasta kun sanat ja puhe lakkaavat, on todellisuus tavoitettu.

Emootiot, tunteet ja ajatukset ovat varoitus- ja viestintäjärjestelmä

Emootio on kehon reaktio fyysiseen ulkoiseen tai sisäiseen muutokseen, uhkaan, tilaan yms. ja toimii näin kehon varoitus- ja viestintävälineenä. Tästä emootiosta voi sitten syntyä myös ajatus, joka johtaa toimintaan ja/tai tunteeseen tai toiminta tapahtuu vaistomaisesti.

Tunne on mentaalinen reaktio sisäiseen muutokseen, uhkaan, tilaan yms. tai tunne on reaktio ajatukseen, jossa positiivinen ajatus (tarve) toteutuessaan tuottaa positiivisen tunteen ja negatiivinen ajatus (tarve ei toteudu) negatiivisen tunteen.

Tunteet toimivat näin mentaalisenä varoitus- ja viestintävälineenä, joka johtaa joko tietoiseen tai tiedostamattomaan toimintaan.

Jokin ajatus tai kehollinen aistimus voi herättää myös tukahdutetun tunteen, joka on syntynyt jostakin negatiivisesta kokemuksesta ja purkaa näin siihen liittynyttä tunne-energiaa ja tuoda tämän kokemuksen tietoiseksi, jolloin se menettää negatiivisen vaikutuksensa meihin.

Emootiot ja tunteet kertovat milloin kehon tai mielen tila muuttuu ja avaa näin näkemään todellisuuden ja toimimaan siten, että kehon ja mielen tila voidaan palauttaa "turvalliseksi" tai pitää todellisuuspohjaisena.

Emootioilla, tunteilla tai ajatuksilla ei ole itsenäistä roolia, vaan ne ovat kaikki reaktioita kehollisiin tai mentaalisiin muutoksiin, uhkiin, tarpeisiin yms. Kun näemme mistä reaktioista emootiot, tunteet ja ajatukset syntyvät ja ymmärrämme mitä ne haluavat meille kertoa, niin tämä palauttaa meidät todellisuuteen, emmekä jää kiinni näihin emootioihin, tunteisiin tai ajatuksiin ja voimme kokea todellisuuden sellaisena kuin se on eikä näiden emootioiden, tunteiden tai ajatusten luomana todellisuutena. Ne ovat todellisuutta palauttavia, kun ymmärrämme niiden roolin ei-itsenäisenä varoitus- ja viestintäjärjestelmänä.

Katsoin tässä emootioita, tunteita ja ajatuksia todellisuuden näkökulmasta, siitä miten ne palvelevat todellisuutta ja pyrkimystä elää siinä mitä on ja joka on pysyvä perusta elämälle.

Emootioita, tunteita ja ajatuksia voidaan käyttää, ja kuten yleisesti tapahtuu, myös luomaan erillinen uskomuksien, tunteiden ja kehollisten tuntemusten luoma elämystodellisuus, joka ei kuitenkaan tarjoa pysyvää perustaa elämälle, koska emootiot, tunteet ja

ajatukset eivät ole pysyviä, vaan jatkuvasti muuttuvia reaktioita elämän eri olosuhteisiin ja tapahtumiin.

Todellisuudessa eläminen tuottaa omat "syvän todellisuuden" tunteet ja kokemukset, jotka eivät perustu edellä mainittuihin kehon ja mielen tuottamiin reaktioihin muuttuneisiin olosuhteisiin, vaan kuvaavat elämää sellaisenaan. Todellisuudessa eläminen ei poista kehon ja mielen tuntemuksia, mutta niiden merkitys ymmärretään eri lailla kuin mielen kautta eletessä, ne palauttavat todellisuutta, eivät luo mielen luomaa todellisuutta.

Ajatukset, tunteet ja emootiot ovat todellisuuden näkemisen esteenä, jos niihin on samastunut ja katsoo niitä mielen näkökulmasta käsin, mutta hyviä työkaluja ymmärtää elämää ja todellisuutta, kunhan näkökulma on todellisuudesta päin.

MITEN SIIS ELÄÄ TIETOISENA TODELLISUUDESSA

Tietoisuuden uskomusten avulla ilmentämä todellisuus syntyy tietoisuuden ja todellisuutta selittävien aistien, emootioiden, tunteiden, ajatusten ja uskomusten välisenä vuorovaikutuksena, mitä kutsumme elämäksi.

Elämällä siinä mitä on ja toimimalla tästä käsin voimme nähdä ja kohdata ajatusten luomia uskomuksia ja edetä seuraaviin uskomuksiin eli maailmankuviin ja arvoihin, jotka ovat paremmin sopusoinnussa sen ympäristön ja maailman kanssa, jossa elämme ja sitten lopulta nähdä todellisuus sellaisena kuin se on ilman ajatusten ja tunteiden luomaa tulkintaa.

Syvempien tietoisuuden luomien uskomusten kuten aika, erillisyys, minä, tarkkaileva tietoisuus yms. näkemiseksi tyhjäksi, ei eläminen siinä mitä on riittä, vaan tarvitaan lisäksi aktiivista hiljentymistä ja mietiskelyä hiljaisuudessa, olemista hiljaa ja avoin näille syvemmillä uskomuksille, jolloin ne aikanaan sitten paljastuvat vain muodon maailmaa luoviksi uskomuksiksi. Milloin ja miksi, sitä en osaa sanoa. Yleensä nämä vuorottelevat, välillä eletään aktiivisesti todeksi sitä mitä on ja välillä hiljennytään ja aktiivisuus elämässä vähenee. Molempi parempi.

Uuden ajan ja ihmisyyden tehtävät

Uuden ajan tehtävä on laajentaa maailman ymmärtämistä ja sen tiedostamista, sitä kuinka nykyinen elämäntapamme ei ole riittävä kohtaamaan niitä muutoksia ja ratkaisuja, joita nyt tarvitsemme ihmiskuntana yms.

Uuden ihmisyyden tehtävä on laajentaa ymmärtämistä ja sen tiedostamista kuinka todellisuus syntyy ja miten tämä ymmärrys muuttaa todellisuus- ja ihmiskäsitystämme ja sen kautta elämäämme.

Moni elää edelleen perinteisen traditionaalisen, nykyisten modernin ja humanismia ja suvaitsevaisuutta korostavan postmodernin maailmankuvan luomassa todellisuudessa hyvää elämää. Nämä kaikki ovat kuitenkin uskomuspohjaisia ja ajan mittaan niiden tilalle tulee parempia uskomuksia, mutta nekin ovat uskomuksia.

Uusi aikakin on uskomus, että elämä itsessään ja sen mukaisesti eläminen olisi parempaa ja tuottaisi sitä mitä me kaipaamme. Se mitä

me kuitenkin tarvitsemme, on uskomusvapaa ja todellisuuspohjainen elämä.

Jos eläisimme siinä mitä on eli sopusoinnussa ympäristömme ja maapallon luonnon kanssa, niin todennäköisemmin selviytyisimme ja eläisimme yhtä kauan kuin esim. krokotiili, joka on lajina ollut lähes muuttumaton yli 100 miljoonaa vuotta.

Nyt valemedian, tavallisen median ja somen vuoksi olemme yhä enemmän siirtyneet uskomusten valtaan, jossa uskomuksemme vain vahvistuvat ja saavat meitä toisiamme vastaan. Nyt jo ihan tavallisetkin ihmiset ovat aktivoituneet puolustamaan omia uskomuksiaan ja pyrkivät saamaan toisia puolelleen, mikä ei tietenkään onnistu, jos uskomukset ovat erilaisia. Elämästä on tullut yhä enemmän taistelua sanoista ja ajatuksista eli uskomuksista. Enää vain hyvin harva pyrkii edes todellisuuden tarkasteluun, tarkastellaan vain omia uskomuksia ja verrataan maailmaa ja muita niitä vasten. Ainahan näin on toki ollut, mutta nyt se tulee selkeämmällä tavalla näkyviin.

Uskomusvapaa ja todellisuuspohjainen elämä on "itsevapaata" elämää.

Uskomusvapaa ja todellisuuspohjainen elämä tarkoittaisi sitä, että esim. emootioita, tunteita ja ajatuksia käytettäisiin vain silloin kun ne ilmaisevat jotakin poikkeamaa siihen mitä on, mutta niiden ei annettaisi luoda erillistä uskomustodellisuutta ja minäämme. Olemme nyt uskomushumalassa ja koko ajan otamme vain lisää uskomusryppyjä.

Ehkä ainoa tapa päästä pois tästä uskomushumalasta on se, että pysähdymme, olemme hiljaa ja annamme kaiken vaan olla, kunnes uskomushumala alkaa helpottamaan. Ja silloin olisimme ainakin pois pahanteosta.

Mistään ei voi tietää varmasti mitään. Uskomukset ovat sitä, että pyritään tietämään jotakin jostakin varmasti, koska tämän kuvitellaan tuovan turvallisuudentunnetta ja suojelevan "omia". Ainoa varma on se mitä on just nyt ja sekin koskee vain juuri tätä hetkeä.

Mitä me menettäisimme, jos emme seuraisi esim. uutisia ja somea? Onko se lopulta tarvetta tuntea kuuluvansa jonnekin ja saada yhteyttä toisiin ihmisiin, kun se muu yhteys luontoon ja elämään itseensä on hyvin heikko nykyisin? Ehkä se on myös ennakointia tulevaan, jotta voisimme suojata itseämme tapahtuvalta ja täten luomme turvallisuudentunnetta. Ja onhan se kai myös sitä, että näin vältämme kohtaamasta sitä mitä on omassa elämässä juuri nyt - pakenemme uskomusten maailmaan ja koemme elävämme väittelyn tuoksinassa.